



30.1.2015

## MEDDELELSE TIL MEDLEMMERNE

**Vedr.: Andragende 1902/2013 af Paul Mangen, luxembourgsk statsborger, om annullering af en sygeforsikringsaftale til dækning af sygehusudgifter i forbindelse med flytning til en anden medlemsstat**

### 1. Sammendrag

Andrageren blev født i 1952 og arbejder i Belgien. I 1983 underskrev han en forsikringspolice til dækning af sygehusudgifter, der ikke godtgøres af det belgiske sociale sikringsystem. Andrageren betaler stadig til denne forsikringspolice. Nu da andrageren nærmer sig pensionsalderen, har han til hensigt at flytte til Frankrig eller Luxembourg af familieårsager. Forsikringsselskabet har meddelt ham, at aftalen, såfremt han flytter til "udlandet", hvilket indbefatter en anden medlemsstat, simpelthen vil blive annulleret, og andrageren vil skulle indgå en ny forsikringsaftale. Hvis han ønsker at indgå en lignende aftale, skal han betale en årlig præmie tre eller fire gange højere end den præmie, som han betaler i øjeblikket. Andrageren mener, at forsikringsselskabets argumenter er en betydelig hindring for borgernes frie bevægelighed inden for Den Europæiske Union.

### 2. Opfyldelse af betingelserne for behandling

Andragendet opfylder betingelserne for behandling (fastslået den 17. juli 2014). Kommissionen anmodet om oplysninger (forretningsordenens artikel 216, stk. 6).

### 3. Kommissionens svar, modtaget den 30. januar 2015

Forsikring mod indlæggelse på privathospital er en specifik type supplerende sundhedsforsikring mod de finansielle følger af hospitalsindlæggelse. Den kompenserer udgifter efter betalinger fra den sociale sikringsordning. Omfanget af dækning for sådanne forsikringspolicer er derfor snævert forbundet med omfanget af ydelser, fra den sociale

sikringsordning i en given medlemsstat.

Forsikring af privat indlæggelse er omfattet af skadesforsikringsdirektiverne.<sup>1</sup> Disse direktiver er baseret på et princip om, at forsikringsselskaber kan forsikre mod risici i en medlemsstat, hvor en given forsikringshaver har sin sædvanlige bopæl, og hvor forsikringsselskabet er officielt autoriseret eller opererer i overensstemmelse med reglerne for etableringsret eller fri udbydelse af tjenesteydelser. Direktiverne forpligter ikke selskaberne til at være aktive i alle medlemsstater.

Skadesforsikringsdirektiverne er også baseret på princippet om aftalefrihed, i henhold til hvilket forsikringsselskaber og forbrugere kan aftale en række kontraktmæssige betingelser, herunder givne forsikringsaftalers geografiske rækkevidde. Direktiverne opstiller hverken krav om EU-dækkende forsikringsdækning eller om, at forsikringsselskaberne skal indgå aftale. På nuværende tidspunkt er den obligatoriske ansvarsforsikring for motorkøretøjer, jf. motorkøretøjsforsikringsdirektivet<sup>2</sup>, den eneste der, på basis af en fælles præmie, dækker hele EU's territorium (med henblik på at garantere kompensation til ofre for ulykker forårsaget af køretøjer fra andre medlemsstater og hurtig behandling af skader, der finder sted uden for offerets bopælsmedlemsstat).

Hvis en person forsikret mod privat hospitalsindlæggelse flytter til en anden medlemsstat, vil vedkommendes nuværende police kun være gyldig, såfremt forsikringstageren og forsikringsselskabet indgår aftale om at dække forsikringsrisici i den pågældende medlemsstat, og såfremt selskabet opererer i denne stat i henhold til etableringsretten eller den frie udbydelse af tjenesteydelser. Policen skal være sammenlignelig med de regler, der er udformet for at beskytte almenvellet inden for forsikringssektoren i den pågældende medlemsstat.

### Konklusion

Kommissionen har forståelse for ønsket om at fortsætte en forsikringsaftale, når borgere flytter til en anden medlemsstat. På baggrund af ovenstående og med den nuværende grad af harmonisering af EU-retten på forsikringsområdet in mente, vil dette andragende kunne være et nyttigt bidrag til yderligere forbedringer af EU's forsikringsret.

---

<sup>1</sup> EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3–19. EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1–2. EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1–23.

<sup>2</sup> EUT L 263 af 7.10.2009, s. 11–31.